

рилъ, че е отъ Бога, българский народъ да стане прѣемникъ на римлѣни ти: наши ти отци и дѣди са се трудили, — за насъ, казовалъ царь Симеонъ, намъ е дадено да се ползовами отъ плодъ тъ на тѣхни ти трудове. И азъ, Симеонъ, длъженъ съмъ като Моисеа, да избавя народъ тъ си отъ робство то (сир. отъ прѣобладание то на гръци ти), азъ шта го заведеа въ обетована та земя“ (сир. въ Цариградъ).

Между това, византийската, столица — това што искалъ Симеонъ, — се находила въ вълнение отъ царедворски интриги, които обикамали младий и слабодушний царь Константина Багренородний. Пълководецъ Романъ Лакапинъ сполучилъ та велъ властѣта въ рѣцѣтъ си (919 г.), оженилъ Константина за дъщеря си и сѣдналъ на прѣстолъ тъ като съправитель (920 г.). Царь Симеонъ гледалъ да се въсползова отъ това, та провъзгласилъ Романа за похититель на прѣстолъ тъ, прѣкъсналъ всако сношение съ него, писма та си прашталъ право до цариградский сенатъ, като че държавата нѣма царь, и явно искавалъ притезание то си за прѣстолъ тъ на римски ти кесари. — Нъ за да се узакони и освети царска та титла, трѣбовало архипастирско благословение и вѣнчание, а зашто то на онова врѣме царско то достоинство било съединено съ двѣ тѣ столицы на римский свѣтъ, съ Римъ и Цариградъ, затова само Римъ-папа и цариградский патриархъ могли да извършатъ тоа обредъ. Царь Симеонъ подновилъ отдавна прѣкъснати ти сношения съ Римъ-папа; така му било редъ тъ, зашто то той, като ималъ на око цариградский прѣстолъ трѣсилъ духовно утвърждение на царско то си достоинство отъ римский първо-свештеникъ, а не отъ цариградский патриархъ, който билъ вѣренъ на царь тъ си. А папата на радо сръдце могълъ да испълни Симеоново то желание, зашто то му не бъркало на вселенско то му господство, па и царь Симеонъ затова му се и подмилковалъ. Той достигналъ цѣль та си. Папата му пратилъ царский вѣнецъ и свое „патриаршеско благословение.“ Царь Симеонъ изградилъ царюви ти дворове прѣхубаво, и, зашто то мислилъ да захване мѣсто то на византийски ти царие, затова въвелъ у нѣкои царедворски обреди гръцкий языкъ. Казоватъ, че отбранити Симеонови войници съ позлатени и съ посребрени дрѣхи (почетна та му стража) поздравлевали го на *гръцкий языкъ като царь* (императоръ).

Така мислилъ царь Симеонъ да направи отъ млада Бъл-